

arbejdere. Og grunden til, at man ikke ubegrænset kan deltage i sådanne aktiviteter er, at reglerne ikke må medvirke til, at der sker en indskrænkning af det arbejde, der udbydes på almindelige lønvilkår.

Når det altså er nødvendigt overhovedet at have regler, er det, fordi vi i arbejdsløshedsforsikringen må tage nogle arbejdsmarkedspolitiske hensyn, der ikke modarbejder formålet med arbejdsløshedsdagpengene og efterlønnen.

Der har længe fra mange sider været ønske om at åbne mere op og give mulighed for deltagelse i flere aktiviteter, og derfor er jeg også glad for, at jeg i foråret blev enig med forligspartierne bag efterlønnsreformen inklusive CD om en udvidelse af de hidtidige regler. Udvidelsen betyder bl.a., at man nu kan udføre frivilligt, ulønnet arbejde i frivillige organisationer, det være sig sociale, humanitære, kirkelige eller sportslige, i op til gennemsnitligt 4 timer om ugen uden fradrag, selv om det efter sin art kunne udbydes som almindeligt lønarbejde.

Herudover har vi fjernet den regel, der sagde, at frivilligt arbejde ikke kunne udføres i offentligt regi. Den betød, at ledige og efterlønsmodtagere var udelukket fra projekter og aktiviteter, der foregår med stor offentlig støtte.

Jeg kan til slut oplyse, at Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen for at udbrede kendskabet til de nye regler og muligheder for at deltage i frivillige, ulønnede aktiviteter, der ligger heri, i samarbejde med repræsentanter for de frivillige organisationer er i færd med at udarbejde en vejledende pjece om, hvilke aktiviteter dagpenge- og efterlønsmodtagere må deltage i, uden at der sker fradrag i dagpengene eller i efterlønnen.

Der er tale om væsentlige udvidelser i forhold til de tidligere regler, og den dialog, vi har haft med flere af de frivillige organisationer, hvor vi har givet dem mere mundtlig vejledning og information om de nye reglers videre rammer, har haft et meget konstruktivt forløb.

Jeg håber, at det nye vejledningsarbejde vil være til gavn for deltagerne og styrke arbejdet i de frivillige organisationer.

Forhandling

Yvonne Herløv Andersen (CD):

I de senere år har der været gjort en stor indsats for at nå de mennesker, der, når vi skal sætte etiketter på dem, skiftevis er blevet kaldt for de

svage, de marginaliserede, de skæve eksisterer, de fattige, de ensomme og nu til sidst de understøtte.

Sammen har stat, amt og kommune satset økonomisk, holdt høringer og konferencer og uddannet medarbejderne for at kunne nå de grupper, men det har været mere end svært, og regeringen har sammen med Folketinget måttet indse, at indsatsen ikke har stået mål med de resultater, vi har nået.

Centrum-Demokraterne mener, at en stor del af årsagen kan tilskrives, at indsatsen er blevet finansieret gennem puljer i de forskellige ministerier. Bevillingerne til projekterne kan så være af kortere eller længere varighed, og det er der altså nogle problemer der knytter sig til. Det ene er, at kommunerne ikke har været flinke til at overtage projekterne og integrere dem i deres eget tilbud til borgerne, og det andet er så kravene om succes, som skal opfyldes, hvis projektet skal have en chance for økonomisk støtte et år mere eller bare blive en del af kommunens tilbud.

Succes måles jo ofte på, om de mennesker, der som brugere har været tilknyttet projektet, nu har fået det bedre, er kommet videre, er holdt op med deres misbrug, og hvad vi nu ellers stiller op af mål for det arbejde, vi udfører som behandlere i det offentlige system.

Dér bliver vi nok nødt til at forstå, at succes skal måles i omsorg og nærvær, og at hjælp kan gives uden betingelser. Vi må lære, at vi ikke har at gøre med en gruppe, vi skal nå, men mennesker, hvis rettigheder og ønsker til livet er lige så legitime som vores. Samtidig skal vi acceptere, at der også er nogle mennesker, der har en anden opfattelse af værdier og af livskvalitet.

Socialministeriet har sat et arbejde i gang med at evaluere, hvad man så egentlig har fået for de penge, man har satset, og det støtter vi da helhjertet. Vi vil også gerne, som socialministeren, vide, om pengene så er nået ud til de mennesker, der har brug for dem.

Men vi vil også mene, at det måske var en god idé at kigge på, om man i stedet kunne kanalisere en større del af de penge, som man arbejder med helt aktuelt, ud til det frivillige sociale arbejde, for dér er der en helt anden tilgang til arbejdet. Dér har man jo en lang tradition for at arbejde på gadeplan, og man har også en lang tradition for organisation af hjælpearbejde. En anden kvalitet er så det tillidsforhold, som er opstået gennem årene. Det er ble-